

Arrest

nr. 279 242 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 juni 2021 België binnen met een paspoort en verzoekt op 5 juli 2021 om internationale bescherming. Op 19 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2022 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op (...) 1997 te Gaza-Stad in de Gazastrook. In 2017 behaalde u een diploma pedagogie aan de Islamitische Universiteit in de Gazastrook. Hoewel u mocht werken van uw familie, leverde uw zoektocht geen resultaat op. U woonde samen met uw moeder, vader, broers en zussen in uw ouderlijk huis in de Talhawa wijk in Gaza-Stad. Uw moeder en uw zussen verblijven daar op heden nog steeds. Drie van uw broers verblijven in Noorwegen. Twee andere broers en een zus van u verblijven te België. Uw vader is in 2017 overleden aan de gevolgen van een hartinfarct. Jullie zijn originele inwoners van de Gazastrook en bijgevolg dan ook niet geregistreerd bij het UNRWA.

Na het overlijden van uw vader had uw oudste broer het plan opgevat om naar hem te komen in Noorwegen. Hij trachtte een gezinshereniging te bewerkstelligen. U, uw moeder en uw zussen regelden intussen de nodige reisdocumenten. Uw broer kreeg echter een negatieve beslissing, waarop hij in beroep ging. Tot op heden werd er nog niets beslist omdat de Noorse autoriteiten het proces vertragen. In tussentijd bleven jullie in de Gazastrook wonen.

In januari 2020 trouwde u met A. A. (...), een neef van u en tevens de zoon van uw tante F. A. (...). Het was voorgenoemde die erop stond dat u met haar zoon trouwde. Al snel werd duidelijk dat uw huwelijk met A. (...) geen lang leven beschoren was. Hij bleek agressief en had wat mentale problemen. U liep weg bij hem en vroeg de scheiding aan. Met de hulp van uw moeder kon u hem doen instemmen. In juni 2020 werd de scheiding uitgesproken door de rechtbank. A. (...) bleef u echter lastigvallen en vragen om terug te komen. Uit vrees dat hij op een dag zou langskomen en u iets zou aandoen, besloot u in december 2020 om de Gazastrook te verlaten. Uw moeder verkocht wat goud om de reis te financieren. Uw broer S. (...) begeleidde u tot in Turkije.

Op 4 februari 2021 trok u via de grensovergang van Rafah naar Egypte. Drie dagen later trok u per vliegtuig vanuit Caïro naar Istanbul, alwaar u twee maanden verbleef bij de schoonouders van S. (...). Vervolgens trok u naar Griekenland, alwaar u twee maanden op hotel verbleef alvorens voor een maand uw intrek te nemen in een vrouwenhuis in de Griekse hoofdstad. Vervolgens trok u op 28 juni 2021 met behulp van valse documenten per vliegtuig naar België. Op 5 juli 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u te vrezen door uw ex lastiggevallen te worden en mogelijks verplicht te worden om terug bij hem in te trekken. Daarnaast stelt u eenzaam te zijn in de Gazastrook omdat uw broers en zussen in Europa verblijven en u zich hier beter voelt.

In juli 2021 leerde u via uw broers R. B. M. A. (...) kennen, een Palestijnse man die eveneens in Antwerpen verblijft. Hij doorloopt momenteel, na een negatieve beslissing, voor de tweede keer een asielpprocedure. In oktober 2021 bezegelden jullie de liefde met een religieus huwelijk. Sinds januari zijn jullie in blijde verwachting van jullie eerste kind samen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van de verblijfstitels van uw broer en zus, een kopie van uw echtscheidingsdocument van de rechtbank, een kopie van een rantsoendocument van WFP, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw middelbare schooldiploma en een kopie van de oranje kaart van uw partner.

Uw broer S. S. H. A. (...) verkreeg op 11 oktober 2018 de vluchtelingenstatus op basis van de hem aangehaalde persoonlijke motieven. Uw broer M. S. H. A. (...) maakte op 7 november 2018 een beschermingsnood kenbaar bij de Belgische autoriteiten. Hij kreeg op 7 april 2020 een negatieve beslissing in zijn verzoek. Deze beslissing werd op 21 januari 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw zus H. A. (...) en haar partner S. A. (...), dienden op 28 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. In hun dossier werd op 31 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus genomen. Zij dienden beroep in tegen de beslissing. Op heden werd er nog geen beslissing genomen in hun beroep.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar de Gazastrook omdat u vreest opnieuw geconfronteerd te zullen worden met uw ex-man en hij u zal lastigvallen omdat hij u nog steeds als zijn echtgenote wilt hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 25/03/2022, p. 13). Daarnaast stelt u zich in de Gazastrook niet veilig te voelen omwille van het geweld aldaar en zegt u zich er eenzaam te voelen daar uw broers en zussen in het buitenland verblijven (CGVS p. 13).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p. 6, 7). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw gedrag na aankomst in Europa niet strookt met de houding die van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden. Zo mag blijken dat u omstreeks april 2021 reeds voet op Europese bodem zette (verklaring DVZ, 12/07/2021, vraag 32; CGVS p. 12, 13). U verbleef drie maanden in Athene. In de eerste twee maanden verbleef u in een hotel waarvan u de naam niet weet (CGVS p. 12), u was met name moe (CGVS p. 12). Vervolgens kwam u via een online groepje terecht in een vrouwenhuis waar vrouwen van verschillende nationaliteiten verbleven (CGVS p. 12). Gedurende uw verblijf in Griekenland diende u echter geen verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten (CGVS p. 12). U overwoog het zelfs niet en wachtte tot u naar België kon vertrekken (CGVS p. 12). U had immers voor zichzelf al uitgemaakt dat België uw eindbestemming was omdat uw broers hier verblijven (CGVS p. 12). Op 28 juni 2021 kwam u aan te België. Op 5 juli 2021, vijf maanden na uw vertrek uit de Gazastrook (verklaring DVZ, vraag 32), diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u na aankomst op Europees grondgebied uw verzoek voor zich uit schuift en laat afhangen van uw smaak of persoonlijk doel valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Voorgaande vaststellingen doen dan ook danig afbreuk aan het geloof in uw vluchtmotieven en zetten ernstige vraagtekens bij uw verzoek om internationale bescherming.

Bijkomend moet er opgemerkt worden dat u moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid. Zo verklaart u bij uw aankomst in Brussel met behulp van valse documenten de Belgische luchthavenbeambten te zijn gepasseerd (CGVS p. 13). Voorgaande valt echter niet te begrijpen. In het licht van uw wens om naar België te komen, kan er immers aangenomen worden dat u bij aankomst zich tot diezelfde beambten zou richten om onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming aan te

vragen. U kiest er echter doelbewust voor om hen te misleiden door zichzelf op illegale wijze toegang te verschaffen tot het grondgebied met behulp van valse documenten (CGVS p. 13). Zulks gedrag valt geenszins in overeenstemming te brengen met de houding van iemand met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts is gebleken dat u in deze tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw valse documenten, dewelke u toen als Grieks bestempelde, weggooide in het vliegtuig (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter, nadat er gevraagd werd naar uw valse documenten, dat uw verklaringen bij de DVZ niet klopten en u de documenten gebruikte om door de controle te passeren (CGVS p. 13). U stelt dat u bij uw eerste interview in de war was en niet geconcentreerd was (CGVS p. 13). Uw uitleg kan uw tegenstrijdige verklaring echter niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag steeds verwacht worden dat hij/ zij de instanties aan wie hij/zij bescherming vraagt steeds volledig en eenduidig inlicht. Uw houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is frappant te noemen en brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw ex moet er enerzijds op gewezen worden dat deze problemen kaderen binnen een interpersoonlijk conflict (tussen privépersonen) en deze gemeenrechtelijk van aard zijn. Dat uw ex u mogelijks terug wil als zijn echtgenote en u daartoe zou kunnen lastigvallen (CGVS p. 13), houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Hoe dan ook bent u er anderzijds niet in geslaagd om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo moet er vooreerst op gewezen worden dat u geen enkel stuk neerlegt waarmee u uw problemen staft. U legt louter een kopie neer van wat uw scheidingsakte zou moeten zijn. Er moet dan ook op gewezen worden dat de authenticiteit van voorgaand stuk niet kan worden nagegaan. Niet in het minst daar dit soort stukken mits het betere knip- en plakwerk vlot gefabriceerd kunnen worden en uit de beschikbare informatie blijkt dat het niet ongewoon is in de Gazastrook om dit soort documenten mits een netwerk of tegen betaling te bekomen. Gelet op de vaststelling dat u in het verleden niet verlegen was om de Belgische autoriteiten te misleiden met valse documenten, werd er u dan ook gewezen op de gebrekkige bewijswaarde van een kopie en werd u gevraagd uw eerste huwelijk aannemelijk te maken aan de hand van documenten (CGVS p. 11). U stelde hierop te trachten de originele documenten over te maken (CGVS p. 11). Dat deed u tot op heden echter niet. Evenmin kwam u met enige afdoende uitleg voor het ontbreken ervan, hetgeen niet te begrijpen valt. Het mag overigens verbazen dat u stelt niet in staat te zijn om uw eerste huwelijk aannemelijk te maken aan de hand van documenten (CGVS p.11). Er kan immers verwacht worden dat indien u voorheen getrouwd was, u hiertoe enig document zou kunnen voorleggen. Dat u uw huwelijksakte mogelijks zou zijn verloren (CGVS p. 11), hoeft niet te betekenen dat u geen ander stuk in het kader van dat huwelijk zou kunnen neerleggen. Dat uw scheidingsstuk zou aantonen dat u voorheen gehuwd was (CGVS p. 11), kan gelet op de gebrekkige bewijswaarde evenmin gevolgd worden. Nochtans vormt dit huwelijk de hoeksteen van uw vermeende problemen in de Gazastrook. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die uw asielaanspraak enigszins kunnen staven. Dat u niet eens een foto van dat huwelijk zou kunnen neerleggen omdat u deze verbrand zou hebben (CGVS p. 16), en anno 2020 blijkbaar geen digitale kopie in uw bezit zou hebben, noch een familielid of kennis zou hebben die u een foto zou kunnen bezorgen (CGVS p. 16), is weinig ernstig. De vaststelling dat u ondanks dat u ruimschoots de tijd kreeg (CGVS p. 18), tot op heden niets heeft neergelegd in het kader van uw vermeende eerste huwelijk noch enige plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het CGVS voor het ontbreken ervan, valt dan ook niet goed te praten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen het geloof in uw verklaringen en zetten wederom ernstige vraagtekens bij uw houding als verzoeker om internationale bescherming.

Naast het gebrek aan bewijs dienaangaande, moet er eveneens op gewezen worden dat uw verklaringen in het kader van dit vermeende huwelijk tevens afbreuk doen aan uw vermeend huwelijk. Zo kan er niet begrepen worden dat u niet zou weten wat voor bruidsschat er werd overeengekomen tussen jullie families (CGVS p. 16). Zulks vormt immers de basis voor uw verloving en is van groot belang binnen de huwelijksonderhandelingen tussen families alsook bij een mogelijke scheiding. U kan zelfs niet vertellen op welke locatie jullie in het huwelijk zouden gestapt zijn (CGVS p. 16). U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar 'straat acht' en stelt dat het in een restaurant plaatsvond (CGVS p. 16). Er mag echter verwacht worden dat u hiertoe meer zou kunnen vertellen. Niet in het minst daar een huwelijk geen doordeweekse activiteit vormt en er verwacht kan worden dat u heel goed weet op welke locatie u uw

verbintenis heeft gehad. Dat u nalaat zulke basisinformatie weer te geven, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw huwelijk met A. A. (...).

Zelfs met betrekking tot uw scheiding met A. A. (...) blijkt u niet in staat enige kennis tentoon te stellen. Zo zou u niet weten bij welke rechtbank u uw scheiding heeft kunnen bewerkstelligen, evenmin kan u vertellen waar deze gelegen zou zijn (CGVS p. 17). U weet zelfs niet onder welke voorwaarden u zou gescheiden zijn, noch wat er in het vonnis zou staan (CGVS p. 8). Dat u omwille van uw zwangerschap en uw reis een slechter geheugen zou hebben (CGVS p. 17), is niet ernstig. Bovendien toont u deze huwelijksproblemen ook niet aan. Gelet op het belang dat u aan deze scheiding hecht binnen uw asielrelaas kunnen voorgaande zaken wel degelijk als een minimum aan informatie gezien worden. De vaststelling dat u in gebreke blijft voor wat betreft kennis van uw eigen huwelijk en uw scheiding, brengt het geloof in uw verklaringen verder in het gedrang.

Ook uw voorstelling van de gang van zaken aangaande huwelijken in de Gazastrook doet de wenkbrauwen fronsen. Indien uw familie zich daadwerkelijk laat binden door tradities (CGVS p. 8), kan er immers niet ingezien worden dat uw tante het voortouw zou nemen in het arrangeren van een huwelijk tussen haar zoon en u (CGVS p. 16). Binnen de patriarchale samenleving in de Gazastrook treedt de vader van een gezin immers op als het hoofd van de familie. De oudste zoon neemt deze taak op zich wanneer de vader er niet meer is. Vrouwen worden aanzien als het fundament van het gezin. De moeder van een gezin dient te zorgen voor de kinderen en het huishouden, en zorgt ervoor dat de familiebanden sterk blijven. Voorts treden vaders en broers op voor de sociale en financiële aspecten van het leven van een vrouwelijk gezinslid, tot aan haar huwelijk. Op dat moment neemt de echtgenoot voorgenoemde verantwoordelijkheid over. Het is dan ook het mannelijk lid van de familie dat instaat voor de beslissingen van het vrouwelijk lid van het gezin. Niet in het minst voor wat betreft het arrangeren van een huwelijk. Het vrouwelijk lid van de familie, bijvoorbeeld de moeders, introduceren het toekomstig koppel aan elkaar. Voor het overige is hun rol in het arrangeren van het huwelijk beperkt. Binnen voorgaande traditionele geplogenheden, kan er dan ook niet ingezien worden dat uw tante en uw moeder een bijzondere rol gespeeld zouden hebben (CGVS p. 16). Zelf kan u ook niet duiden waarom er voor een afwijking van de tradities, die uw familie hoog in het vaandel dragen gezien ze ook u wensten uit te huwelijken, werd gekozen (CGVS p. 16). Uw verklaringen aangaande de gang van zaken aangaande uw huwelijk staat dan ook haaks op wat er verwacht mag worden van een Gazaanse familie die de traditionele geplogenheden zou volgen. Voorgaande doet het geloof in uw verklaringen dan ook verder afbrokkelen. Het mag in deze overigens verbazen dat wanneer u geconfronteerd wordt met de weinig overtuigende verklaring aangaande uw moeder haar rol in uw huwelijk, u uw verklaring snel aanpast door te stellen dat uw broer S. (...) en uw ex-schoonbroer M. (...) tekenden voor het huwelijk (CGVS p. 16). De vaststelling dat u uw verklaringen op zulke cruciale elementen wijzigt, doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en zet uw verzoek om internationale bescherming op de helling.

Ook met betrekking tot uw scheiding kunnen uw verklaringen niet in overeenstemming gebracht worden met de beschikbare informatie aangaande scheidingen in de Gazastrook. Zo kan uw these dat een scheiding binnen de dag geregeld kan zijn in de Gazastrook (CGVS p. 17) niet gevolgd worden. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat een vrouw slechts in enkele specifieke omstandigheden het initiatief voor een scheiding kan nemen en de procedures lang kunnen aanslepen. Dat u dan zou beweren dat uw procedure binnen een dag geregeld werd, terwijl uw ex eigenlijk niet wou scheiden (CGVS, p. 8), doet dan ook danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Niet in het minst wanneer uit de beschikbare informatie blijkt dat sommige vrouwen tot 18 maanden dienen te wachten op hun scheidingsdocumenten. Ook uw these dat wanneer hij niet zou opdagen in de rechtbank, dit de zaak erger zou maken, kan niet in overeenstemming gebracht worden met de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de man binnen een scheidingsprocedure, op enkele specifieke uitzonderingen na, een overgewicht heeft binnen de procedure. Zelf kan u blijkbaar niet vertellen of u mits enige uitzondering gescheiden zou zijn (CGVS p. 8, 14). Ten overvloed blijkt het ook niet ongevoel dat er een bemiddeling zou plaatsvinden alvorens er word t overgegaan tot een scheiding. Niet in het minst wanneer u na slechts vier maanden huwelijk reeds een scheiding zou willen aanvragen (CGVS p. 15). Uw schets over uw scheidingsprocedure valt geenszins in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie. De vaststelling dat uw verklaringen haaks staan op wat gangbaar is, brengt het geloof in uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts moet er nog op gewezen worden dat uw levensloop haaks staat op wat er van een familie die de Gazaanse tradities en geplogenheden hoog in het vaandel draagt. Zo mag het verbazen dat u en uw zussen mochten studeren (CGVS p. 6) en hiertoe zelfs gemotiveerd werden door jullie ouders (CGVS p. 6). Voorts blijkt dat sommigen van uw broers en zussen naar het buitenland trokken zodoende zij ervoor konden zorgen dat jullie konden studeren (CGVS p. 7). Voorgaande inspanningen van uw familie

aangaande studies van vrouwelijke leden van het gezin, vallen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat bovengemelde tradities voorschrijven. Voorgaand doet dan ook danig afbreuk aan het geloof dat u aan zulke traditionele opvattingen onderworpen zou zijn geweest. Ook uw verklaringen aangaande uw zoektocht naar werk (CGVS p. 9), schept een danig ander beeld van de vermeende traditionele kijk van uw familie. Binnen de traditionele kijk waarin vrouwen louter dienen in te staan voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen, kan er immers verwacht worden dat studies niet belangrijk zouden zijn, laat staan dat er in geïnvesteerd zou worden, en dat een plek op de arbeidsmarkt opeisen geenszins tot het takenpakket behoort van een vrouw die binnen een traditionele familie leeft. Binnen voorgaand kader kan er dan ook niet ingezien worden dat u gedwongen zou worden om met iemand te trouwen, laat staan dat uw moeder zonder meer toestemming zou geven voor zulks huwelijk (CGVS p. 16). Evenmin kan er begrepen worden dat indien uw tante hoog oploopt met wat de tradities voorschrijven (CGVS p. 8), zij voor haar zoon een in alle vrijheid opgevoede vrouw zou willen voorzien. Er kan immers verwacht worden dat ook zij voorzien zou hebben dat een hoogopgeleide vrouw die mocht werken, geen partij zou zijn voor haar traditioneel georiënteerde zoon. Gelet op de sociale gevolgen dat een scheiding met zich meebrengt, en waar u overigens zelf naar verwijst (vragenlijst CGVS, 12/07/2021, vraag 5) kan er dan ook verwacht worden dat u geenszins in aanmerking zou komen om te trouwen met haar zoon. Laat staan dat zij u zou dwingen. De door u geschetste leefwereld valt dan ook niet te vereenzelvigen met de context waarbinnen u uw problemen plaatst. Voorgaande ondermijnt dan ook eens te meer het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in de Gazastrook.

In lijn met de ongerijmdheden aangaande de vermeende traditionele context waarin u opgroeide moet er eveneens op gewezen worden dat het gedrag dat u uw ex-man toeschrijft evenmin kan overtuigen. Zo valt er niet te begrijpen dat hij, nadat hij akkoord ging met de scheiding omdat uw moeder op hem inpraatte (CGVS p. 8), hij u nog terug wilde. Gelet op de schaamte dat een scheiding met zich meebrengt, kan er immers van hem verwacht worden dat hij zich een tweede echtelijk gevecht zou willen besparen. Zelf blijkt u ook niet in staat enige logica te verbinden aan uw verklaringen (CGVS p. 17). Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden bij uw tante haar wens dat u zou terugkeren naar haar zoon (CGVS p. 13). Dat ze dit zou willen omdat ze van u hield (CGVS p. 14), is een weinig overtuigende uitleg. Zo ook uw these dat ondanks dat u reeds gescheiden was, dit de gang van zaken zou zijn (CGVS p. 14). Er kan immers van hem verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn leven zou willen verder zetten en de schaamte van zich af zou willen schudden. Uw schets van het gedrag van uw ex-man, kan dan ook niet overtuigen in het licht van de traditionele waarden die u zijn familie toeschrijft, en brokkelt het geloof in uw verklaringen verder af.

Ten overvloede moet er op gewezen worden dat u doorheen uw procedure bij de Belgische asielautoriteiten, nog elementen toevoegt aan uw relaas. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw ex-man gewelddadig was en hiertoe verschillende verwondingen opliep (CGVS p. 16). U verklaarde hier echter helemaal niets over tijdens uw interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS vraag 5). Indien u daadwerkelijk het slachtoffer van huiselijk geweld werd, mag er verwacht worden dat u dit ook concreet zou opwerpen telkens u door een asielinstantie zou worden gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Dat het u niet gevraagd zou zijn, strookt niet met de vraagstelling op de DVZ en kan voorgaande vaststelling geenszins goed praten. Daarnaast kan er verwacht worden dat indien u verwondingen liet verzorgen in het ziekenhuis, u hiervan enige documentatie zou kunnen neerleggen. Dat u geen stukken zou gekregen hebben (CGVS p. 16), is weinig ernstig. Ook met betrekking tot de vermeende bezoeken die uw ex-man nog tot aan uw vertrek zou gebracht hebben (CGVS p. 14, 15), bedreigingen inclusief (CGVS p. 14), heeft u met geen woord gesproken bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Zulks kan echter wel verwacht worden. Dat men het u niet gevraagd zou hebben (CGVS p. 15), is wederom niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er verwacht worden dat hij/zij doorheen de procedure bij de asielautoriteiten aan wie hij/zij bescherming vraagt, eenduidige verklaringen aflegt. De vaststelling dat u nalaat consistente verklaringen af te leggen door uw verklaringen aan te spekken, doet het geloof in uw verklaarde problemen in de Gazastrook eens te meer afbrokkelen.

Uit voorgaande bevindingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen gehuwd en gescheiden geweest te zijn in Gaza en vervolgingsproblemen te kennen omwille van deze gebeurtenissen.

Uw verklaringen aangaande uw gevoel van eenzaamheid in de Gazastrook (CGVS p. 13), vormt geen element dat ressorteert onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dat u mogelijks familie heeft in België en u graag bij hen wil zijn (CGVS p. 13, 17), kan begrepen worden. Doch moet er op gewezen worden dat elk

verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzocht wordt. Er wordt hierbij rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw familieleden in België net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat een van uw broers als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval, of van andere familieleden, beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Bovendien heeft u nog familie in Gaza wonen (CGVS p. 6).

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse

situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

U bent immers een jonge hoogopgeleide vrouw die opgroeide in een gezin waar er kansen gecreëerd werden. Zo werden u, uw broers en uw zussen gemotiveerd om universitaire studies aan te vatten en werd er mits behulp van de gezinsleden voor gezorgd dat de kosten daartoe gedekt werden (CGVS p. 6, 7). Uw vader was bij zijn overlijden reeds met pensioen (CGVS p. 7). Na een carrière als boekhouder, overleed hij in 2017 aan de gevolgen van een hartinfarct (CGVS p. 7). Samen met de financiële steun van uw broers in Noorwegen slaagde uw vader erin te voorzien in het levensonderhoud van het gezin (CGVS p. 7). Tot aan uw vertrek uit de Gazastrook woonde u in uw ouderlijk huis, alwaar uw moeder en uw zus tot heden wonen (CGVS p. 6). De woning betreft een eigendom dat gelegen is in een fijne en goede buurt met winkels en dergelijke (CGVS p. 6). Jullie beschikken over drie slaapkamers, een ontvangstruimte, twee woonkamers, een keuken en twee badkamers (CGVS p. 6). Hoewel u zelf geen werk kon vinden, kon ook u voor uw reis naar Europa, ter waarde van 7.000 dollar (CGVS p. 12), rekenen op de steun van uw broer en uw moeder, die wat goud verkocht (CGVS p. 7, 9). Ook voor uw verblijf in Griekenland, kon u op uw moeder rekenen (CGVS p. 12). In moeilijke tijden steunt de familie elkaar, zo zegt u (CGVS p. 9). Tenslotte is gebleken dat u en uw familie toegang hebben tot de gezondheidszorg in de Gazastrook, en hiervan gebruik maakt (CGVS p. 6, 15). Waar u verklaart voedselhulp ontvangen te hebben (CGVS p. 7), moet er op gewezen worden dat het document dat u in dit kader neerlegt slechts een kopie betreft, dat mits vlot knip-en plak werk na te maken is. Hierdoor kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan en mist het stuk aan bewijswaarde. Bovendien kan uit dit stuk niet opgemaakt worden dat uw gezin daadwerkelijk afhankelijk was op deze bijstand. Niet in het minst in het licht van uw verklaringen aangaande uw reis van 7.000 dollar. Overigens kan er niet begrepen worden dat u met dit stuk mogelijks zou willen aantonen dat jullie gebruik maakten van deze dienst, gezien u niet eens kan vertellen wanneer jullie voor het laatst gebruik maakten van de rantsoenen (CGVS p. 10). Dat dit u niet zou aangaan (CGVS p. 10), gaat voorbij aan het hebben voor een nood voor zulke steun. Dat u de jongste thuis bent (CGVS p. 10), kan evenmin verklaren waarom u dit niet zou kunnen vertellen. Voor het overige moet erop gewezen worden dat deze kaart bezwaarlijk als actueel gezien kan worden daar ze op naam van uw vader werd opgemaakt in 2016 (CGVS p. 10), en uw vader reeds in 2017 kwam te overlijden. Bijgevolg kan hij bezwaarlijk nog rantsoenen gaan ophalen en zou er verwacht kunnen worden dat uw gezin de nodige administratie op orde zou brengen indien jullie daadwerkelijk zouden afhangen van deze steun. Dit blijkt echter niet het geval. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zou zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de algemene veiligheid in de Gazastrook (CGVS 9, 13), dient te worden opgemerkt dat een verzoeker naast de erkenning van de vluchtelingenstatus ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade (CGVS p. 9, 13) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Er dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U toont bovendien niet aan dat u omwille van persoonlijke omstandigheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten.

Aangezien er geen persoonlijke elementen kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd

een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het

indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte kunnen louter uw identiteit en herkomst bevestigen, dewelke niet ter discussie staan. De foto van uw diploma secundair onderwijs toont aan dat u in de Gazastrook naar school ging en uw secundair diploma behaalde, maar zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. De foto van uw scheidingsakte werd reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. De foto van een rantsoenkaart van CHF international werd eveneens bovenaan besproken. Dit stuk kan echter niet aantonen dat u in een precaire situatie dreigt terecht te komen bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verblijfstitels van uw zus, uw broers en uw echtgenoot in België hebben louter betrekking op hun persoonlijke identiteit en hun statuut.

Uw advocaat wees op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog op enkele problemen bij het tolken (CGVS p. 18). De aanwezige protection officer heeft de vragen immers meermaals moeten herhalen (CGVS p. 18). U werd bij aanvang van uw onderhoud echter gewezen op de mogelijkheid om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen cf. 57/5 quater van de Vreemdelingenwet. U heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt, waarop de notities u op 29 maart 2022 betekend werden. Hoewel u duidelijk gewezen werd op de mogelijkheid om eventuele bemerkingen kenbaar te maken (CGVS p. 2), hebben u en uw advocaat nagelaten dit te doen. Bijgevolg wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en kan er niet besloten worden dat de door uw advocaat aangehaalde tolkproblemen van dien aard waren dat de neerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud een incorrecte weergave van uw verklaringen zouden betreffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verder is verzoekster van oordeel dat *in casu* sprake is van machtsoverschrijding. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoekster stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft haar vrees voor vervolging laat verzoekster vooreerst het volgende gelden:

“Een voorwoord lijkt me hier noodzakelijk.

De raadsman van verzoeker merkt op dat geen vragen zijn gesteld over de individuele gezinssituatie van verzoeker na de oorlog (mei 2021) in de Gazastrook. Er moet rekening mee worden gehouden dat de algemene situatie in Gaza is gewijzigd en dat de individuele situatie van de verzoeker hoogstwaarschijnlijk eveneens is gewijzigd. Het is echter gemakkelijk vast te stellen dat er geen onderzoek is verricht om informatie te verkrijgen over een mogelijke verandering in het gezinsleven van de verzoeker (financiële, economische veranderingen, enz.).

Wat de algemene situatie in Gaza betreft, moet in verzoekers verzoek om internationale bescherming noodzakelijkerwijs rekening worden gehouden met de botsingen, de bombardementen en alle gewelddaden die zich dit jaar hebben voorgedaan. Het spreekt vanzelf dat, aangezien er in de loop van dat jaar grote gewapende conflicten hebben gewoed (waarbij verzoekster geen nieuws heeft gehad van verwerende partij, hoewel zij opnieuw zou worden gedagvaard aangezien het dossier betreffende het tweede verzoek om internationale bescherming op 23 februari 2021 was toegezonden), deze laatste de laatstgenoemde punten had moeten onderzoeken.

Door na de oorlog van mei 2021 geen onderzoek naar verzoekende partij situatie in te stellen, heeft verwerende partij duidelijk haar motiveringsplicht geschonden. Indirect suggereert verwerende partij, door deze punten niet te onderzoeken, dat de situatie in de Gazastrook op wonderbaarlijke wijze weer vreedzaam is geworden. Door tijdens verzoekers tweede onderhoud geen passende vragen te stellen, kiest verweerder er bewust voor om verzoekende partij bijgewerkte beoordeling van de vrees in de Gazastrook te omzeilen. Bovendien rechtvaardigt verwerende partij nergens waarom zij het niet nodig heeft geacht verzoeker over deze punten te ondervragen. Evenmin beroept zij zich op enig concreet en objectief verslag om dit gebrek aan onderzoek te rechtvaardigen.

In de tweede plaats, op individueel niveau, aangezien Gaza-Stad in 2021 het toneel was van talrijke bombardementen en botsingen, kon dit noodzakelijkerwijs rampzalige gevolgen hebben gehad voor de veiligheid, de humanitaire en de economische situatie van zijn gezin. Het is inderdaad waarschijnlijk dat de algemene gezinssituatie van verzoeker is gewijzigd ten gevolge van zijn bomaanslagen. Verweerder kon geen negatieve beslissing nemen zonder rekening te houden met deze essentiële elementen. Het staat immers aan verweerder om na te gaan of er bij verzoeker een reële vrees bestaat voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Doordat verweerder verzoeker een jaar lang niet heeft opgeroepen, beschikte zij zeker niet over alle noodzakelijke en essentiële elementen om deze vrees voor vervolging bij verzoeker te onderzoeken en kon zij bijgevolg geen negatieve beslissing nemen over verzoekers verzoek om internationale bescherming.”

Verder stelt verzoekster dat na onderzoek van al de door haar aangehaalde feiten en alle elementen in het administratief dossier vastgesteld dient te worden dat zij de status van vluchteling of de status van subsidiair beschermde toegekend kan worden omwille van de navolgende redenen.

Zij vermeldt dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen

van de Verenigde Naties, zoals het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Zij geeft aan dat uit haar verklaringen en de door haar neergelegde stukken blijkt dat zij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat zij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Zij concludeert dat haar verzoek om internationale bescherming onderzocht moet worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent dat na een grondig onderzoek van alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op wijst dat haar gedrag na aankomst in Europa niet strookt met de houding die van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden, zet verzoekster vervolgens het volgende uiteen:

"Verweerder verwijt verzoekster dat "(...)" De raadsman van verzoekster is het om verschillende redenen volstrekt niet eens met deze verklaring. In de eerste plaats zou deze eenzijdige en algemene verklaring bedoeld zijn als sanctie voor elke persoon die om internationale bescherming verzoekt en die te laat op deze mogelijkheid wordt gewezen. Ten tweede verbleef zij vóór haar komst naar België slechts in één Europees land, namelijk Griekenland, een land waar de levensomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken en van erkende vluchtelingen unaniem worden erkend als strijdig met artikel 3 EVRM. Ten derde kan haar deze "Laattijdigheid" in België niet worden verweten, aangezien zij op 28 juni 2021 is aangekomen en de asielaanvraag op 5 juli 2021 is geregistreerd, dus in totaal 6 dagen. Bovendien, heeft verzoekster ook verklaart waarom zij 6 dagen wachtte "(...)" (NPO, p. 13)). In de vierde plaats moet het normaal worden geacht dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt bescherming zoekt in het land waar een gezinslid zich reeds bevindt, in het onderhavige geval heeft verzoekster twee broers in België (van wie er een de vluchtelingenstatus heeft verkregen) en een zuster met haar echtgenoot. Voorts ziet de raadsman van verzoekster niet in hoe dit de situatie in de Gazastrook verandert. Verweerder trekt overhaaste conclusies met betrekking tot dit punt. Daarom moet worden gewezen op het feit dat zij in België onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij kan niet worden geacht te laat te zijn ingediend."

Waar de adjunct-commissaris opmerkt dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid, betoogt verzoekster als volgt:

"Wat de reisdocumenten tussen België en Griekenland betreft, verwijt verweerder verzoekster dat zij heeft gelogen over de reisdocumenten die zij had gebruikt om te reizen. Ze geeft echter spontaan toe dat ze niet de waarheid heeft verteld aan de dienst vreemdelingenzaken. De beklaagde probeert kwaadaardige bedoelingen te zien waar die er niet zijn. Inderdaad, ze geeft een zeer plausibele verklaring voor haar gehoor, omdat ze uitlegt dat "(...)" (NPO, p. 13) Daarnaast kan de verzoekster bang zijn geweest voor de gevolgen van het reizen met valse documenten. Dit doet niets af aan de angst die verzoekster kan voelen bij terugkeer naar Gaza, temeer daar verzoekende partij voor de oorlog van mei 2021 zijn land is ontvlucht."

Waar de adjunct-commissaris aanhaalt dat de problemen met haar ex kaderen binnen een interpersoonlijk conflict tussen privépersonen en dat deze gemeenrechtelijk van aard zijn, stelt verzoekster het volgende:

"De verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als gevolg: "(...)" De verweerder probeert te laten geloven dat het hier slechts om een interpersoonlijk conflict gaat, dat niet in verband kan worden gebracht met een van de criteria van het verdrag. Hoewel het om een conflict tussen twee particulieren gaat, kan het toch in verband worden gebracht met een van de criteria van het Verdrag. Er kan een verband worden gelegd met een van de criteria van het Verdrag, namelijk het behoren tot de sociale groep van de vrouw. De problemen die verzoekster tijdens haar hoorzitting voor het CGRA aan de orde heeft gesteld, houden immers verband met haar situatie als vrouw en met de discriminatie waarvan vrouwen in Gaza het slachtoffer zijn in vergelijking met mannen. Zij was bovendien het slachtoffer van huisgeweld door haar man die agressief is en had mentale problemen. "(...)" (NPO, p. 13)"

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar situatie onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève valt en haalt zij de definitie van 'vluchteling' in de zin van artikel 1 van dit verdrag aan. Volgens verzoekster heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de analyse van haar relaas de neiging om alles te benadrukken dat niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken, en neemt het *"niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoekster te accrediteren"*. Verzoekster stelt verder dat haar vrees is gerechtvaardigd *"gezien het risico van vervolging wegens het behoren tot een sociale groep, namelijk die van een gescheiden vrouw die het slachtoffer is van huiselijk geweld"*. Zij voert een kort theoretisch betoog

over het begrip “*behorend tot een sociale groep*” en stelt dat de door haar beschreven gewelddadigheden als vervolgingen in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en b), van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Volgens haar is het algemeen bekend dat de rechten van vrouwen in Gaza niet worden geëerbiedigd en dat slachtoffers van huiselijk geweld in het geheel niet worden gehoord. Verzoekster wijst er nog op dat haar vrees, die actueel is, niet werd onderzocht door het CGVS.

Met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, stelt verzoekster vooreerst het volgende: *“Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken.”*

Vervolgens stelt verzoekster dat nergens uit haar administratief dossier blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met haar profiel en onderzocht heeft welke risico's dit kwetsbaar profiel loopt. Zij laakt dat er zich hierover in het administratief dossier geen specifieke informatie bevindt. Bovendien heeft de adjunct-commissaris geen tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar verklaringen afgelegd doorheen de hele procedure en zijn haar verklaringen coherent met de documenten, aldus verzoekster. Met de door haar voorgelegde documenten moet dan ook ofwel rekening worden gehouden, ofwel moet de adjunct-commissaris worden gedwongen om haar documenten te overwegen of om concreet uit te leggen waarom ze niet geloofwaardig zijn. Doordat de adjunct-commissaris ervan uitgaat dat alle documenten vals zijn zonder hiervoor op iets concreets of objectiefs te wijzen, stelt verzoekster in de onmogelijkheid te verkeren om iets te bewijzen.

Zij verwijst in dit verband naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en meent vervolgens dat de adjunct-commissaris evenmin heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest *M.M. van het Hof van Justitie van de Europese Unie* (hierna: Hof van Justitie) waaruit zij citeert. Verzoekster stelt vervolgens dat het feit dat de adjunct-commissaris haar relaas niet geloofwaardig acht, hem niet ontslaat van de verplichting te onderzoeken of zij zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar mandaatgebied van UNRWA. Zij meent dat dit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is en citeert uit het arrest nr. 45 396 van de Raad van 24 juni 2010. Verder stelt zij dat zij een aantal documenten heeft neergelegd die door de adjunct-commissaris worden betwist en dat de adjunct-commissaris zich bij het afwijzen van de documenten heeft gebaseerd op de reeds door haar aangehaalde punten, die volgens haar geen invloed hebben op de waarde van de door haar neergelegde documenten. Haar raadsman verwijst met betrekking tot deze documenten naar een bij het verzoekschrift gevoegde nota van Nansen en stelt verder dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag in de huidige praktijk vaak doorslaggevend is voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Volgens verzoekster bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht die zou stellen dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus of de asielaanvraag. Het enige gevolg dat volgens haar kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid is een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarover zij een theoretische uiteenzetting geeft. Zij besluit dat een gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag hoeft te bepalen en dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd vooraleer besloten wordt tot een algemeen gebrek aan geloofwaardigheid. Volgens verzoekster neigen de Nederlandstalige kamers van de Raad ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Zij wijst erop dat in de reeds aangehaalde nota van Nansen wordt uiteengezet waarom dit niet kan worden aanvaard. In diezelfde nota zou er wel worden gesteld dat de rechtspraak hierover aan het veranderen is. Zij wijst ter staving daarvan op een aantal arresten van de Raad.

Verzoekster is voorts van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan volgens verzoekster aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Zij verwijst naar de nota van Nansen van 2019 over de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die zij als bijlage aan het verzoekschrift voegt. De humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de door Israël opgelegde blokkade, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘*Protective Edge*’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De Verenigde Naties (hierna: VN) kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zou worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er zou zelfs sprake zijn van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. Ingevolge de door Israël opgelegde beperkingen

evenals de verminderde humanitaire internationale hulp en de verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit staat de economie in Gaza ondertussen op instorten. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als “*vijandige entiteit*”. Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoekster. De collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade en regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, heeft er volgens verzoekster voor gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing argumenteert dat zij zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zal bevinden en zich hiervoor baseert op het arrest *N.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), laat verzoekster gelden dat het EHRM in zijn onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is volgens verzoekster de redenering die in het arrest *N.* wordt vooropgesteld. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten, zo betoogt verzoekster. Dit is de benadering die in het arrest *M.S.S.* wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, zijnde asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest *M.S.S.* beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het EHRM een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de *M.S.S.*-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het EHRM hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoekster merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Vervolgens herhaalt verzoekster dat de humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de door Israël opgelegde blokkade, aanzienlijk verslechterd is sinds de operatie ‘*Protective Edge*’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Zij herhaalt eveneens dat de VN aankondigde dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zou worden. Onder verwijzing naar informatie van (onder meer) Amnesty International stelt verzoekster voorts dat de Israëlische autoriteiten recentelijk aankondigden dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken en dat dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe.

Verzoekster vervolgt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit, vrijheid van beweging, enzovoort, zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest *M.S.S.*, zoals bevestigd in het arrest *Sufi & Elmi*, dient naar mening van verzoekster dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Verzoekster besluit dat gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften voor de volledige bevolking in Gaza die het slachtoffer is van de blokkade en in een openluchtgevangenis moet zien te overleven, en gezien het uitblijven van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verzoekster benadrukt dat zij, als inwoner van Gaza, persoonlijk het slachtoffer is van deze politiek, zowel op veiligheid- als humanitair vlak. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt volgens verzoekster dat zij tot de kwetsbaarste groep onder de Gazaanse bevolking behoort. Zij stelt dat haar familie beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van UNRWA en dat zij samen met

haar broer instond voor het onderhoud van het hele gezin, doch zeer weinig verdiende. Verzoekster citeert vervolgens uit de arresten nrs. 150 535 en 182 381 van respectievelijk 7 augustus 2015 en 16 februari 2017 van de Raad waarin volgens haar bevestigd wordt dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit het laatstgenoemde arrest volgt volgens haar dat de Raad van mening is dat de terugkeer naar Gaza problematisch is. Zij stelt dat zowel in dossiers waar artikel 1, D van het Verdrag van Genève van toepassing is als in dossiers van Palestijnen die onder het gewone regime van artikel 1, A van het Verdrag van Genève vallen, het CGVS de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang beoordeelt. Volgens verzoekster is de adjunct-commissaris van oordeel dat een terugkeer voor Palestijnen afkomstig van Gaza, na een verblijf in het buitenland, mogelijk is ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. Zij stelt vast dat de adjunct-commissaris zich voor deze beoordeling van de mogelijkheid om via de Rafah-grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *“Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoekster volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. Vervolgens betoogt verzoekster:

“De verwerende partij benadrukt dat niet iedereen die in de Gazastrook woont, noodzakelijkerwijs in preciaire omstandigheden leeft. Zij verklaart ook dat niet elke burger die in de Gazastrook woont, getroffen is door de gevolgen van de oorlog van mei 2021. De raadsman van verzoekende partij wijst erop dat dit punt door verwerende partij niet, is onderzocht. Verwerende partij stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker en zijn gezin als gevolg van deze oorlog rampzalige gevolgen hebben ondervonden. Dit is een duidelijk verzuim van verweerder, aangezien hij in dit verband geen specifieke en concrete vragen heeft gesteld. Na lezing van het gehele persoonlijke onderhoud van is immers geen enkele specifieke vraag gesteld over de gezins- en persoonlijke situatie van verzoekster. Bijgevolg kan onmogelijk worden gesteld dat verzoekster in geval van terugkeer naar de Gazastrook een waardig leven zou leiden waarin haar mensenrechten worden geëerbiedigd. De raadsman van verzoeker verbaast zich, erover dat verwerende partij deze mogelijkheid in het gehele besluit helemaal niet in overweging heeft genomen.

Wat verzoekers levensomstandigheden in Gaza betreft, onderzoekt verwerende partij helemaal niet of verzoekende partij en zijn gezin in een situatie van extreme armoede konden terecht komen. In dit verband zij erop gewezen dat de verwerende partij niet voldoende onderzoek heeft verricht om te kunnen aantonen dat zijn leven niet in gevaar zou zijn aangezien zij aan de grens met Israël wonen, of dat zij over voldoende middelen van bestaan zal beschikken om hen op een waardige wijze in leven te houden. De raadsman van verzoekende partij is verbaasd dat verwerende partij niet de tijd heeft genomen om ook maar één vraag te stellen over verzoekende partij financiële situatie sinds de oorlog in mei 2021. Bijgevolg kan verwerende partij, voor zover haar gegevens niet up-to-date zijn, niet vaststellen dat verzoekster in waardigheid zou leven indien hij naar de Gazastrook zou terugkeren.

Deze bevindingen worden nog versterkt wanneer de economische situatie in Gaza wordt geanalyseerd, waar niemand meer een baan heeft, en dat is nog meer het geval sinds de oorlog in mei 2021. Nog steeds op dit punt voert de raadsman van verzoekende partij aan dat er sprake is van discriminatie tegen hem op grond van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Indien verzoekende partij (een burger van de Gazastrook zou terugkeren naar zijn land van herkomst, zou zij immers in dezelfde erbarmelijke financiële omstandigheden leven als degenen die hulp ontvangen van het UNRWA. De raadsman van verzoeker trekt derhalve dit verschil in behandeling in twijfel, dat is voorbehouden aan vergelijkbare situaties (burgers van de Gazastrook die zich in erbarmelijke omstandigheden bevinden en anderen die steun van het UNRWA genieten, die op grond van de rechtspraak van uw raadsman als vluchtelingen worden erkend).”

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende *checkpoints* waar telkens een

bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoekster dat er wel degelijk praktische veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Zij merkt op dat de adjunct-commissaris voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdendeerd te worden. Verzoekster wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigde ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseerde zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah-grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelde tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wees er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de in het gebied actieve extremistische groeperingen.

Verzoekster vervolgt dat het feit dat een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied te Gaza omwille van praktische en veiligheidsredenen niet mogelijk is een voldoende grond is voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève. Verzoekster merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutatis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reële risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken, aldus verzoekster.

Bovendien is het overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, gelet op de recente bombardementen op de Gazastrook van 10 tot 21 mei 2021 en haar specifieke situatie (slachtoffer van oorlogstrauma's), volgens verzoekster ook noodzakelijk de humanitaire situatie in Gaza, die nog steeds aanzienlijk verslechtert, en haar individuele situatie met betrekking tot haar praktische mogelijkheden om in Gaza te overleven, te actualiseren. Zij meent dat een VN-gezant de leden van de Veiligheidsraad van de VN heeft laten weten dat de situatie in Gaza gespannen blijft tussen de Israëli's en de Palestijnen. Deze gezant zou hebben verwezen naar het voortduren van "*zorgwekkende niveaus van geweld in het gehele Palestijnse gebied*". De speciale coördinator voor het vredesproces in het Midden-Oosten zou hebben opgeroepen om de rust te bewaren. Palestijnse maatschappelijke organisaties en mensenrechtenverdedigers zouden nog steeds worden geconfronteerd met beperkingen van hun vrijheid van meningsuiting, vereniging, opinie en vreedzame vergadering. Bovendien moet er een einde komen

aan willekeurige en politiek gemotiveerde arrestaties. Ook de Israëlsche vernielingen en inbeslagname van Palestijnse huizen en andere bouwwerken zouden blijven doorgaan.

Verzoekster betoogt dat het geweld in de Palestijnse gebieden inderdaad is blijven doorgaan. De Israëlsche defensietroepen hebben volgens haar namelijk 18 raketten afgevuurd op Hamas in de Gazastrook, als vergelding voor het oplaten van 13 brandgevaarlijke ballonnen in Israël. Verzoekster stelt dat de coördinator Hamas en andere gewapende groeperingen oproept te stoppen met het lanceren van brandbommen, raketten en mortieren en met het rekruteren van militanten. De heer Riyad H. Mansour, een waarnemer uit Palestina, zou hebben aangegeven dat het van essentieel belang is dat de werkelijkheid verandert. In Gaza worden kinderen in hun huizen, in hun scholen en op straat gedood en vanaf de dag dat zij geboren worden, worden zij op 5-jarige leeftijd gearresteerd of uit hun huizen verdreven, een trieste realiteit die moet veranderen, zo meent verzoekster.

Verzoekster vervolgt dat het vooruitzicht van een volledig herstel van de vrede steeds verder weg lijkt te raken nu instabiliteit en geweld in Gaza nog steeds op de loer liggen. Vanaf 25 augustus 2021 blijft de spanning tussen de Gazastrook en Israël toenemen. Er vond een demonstratie plaats tegen de blokkade die al bijna 15 jaar aan de enclave is opgelegd. Bijna 3000 mensen kwamen bijeen, meer dan twintig Palestijnen raakten gewond en één Palestijn overleed als gevolg van zijn verwondingen. Deze Palestijn was 5 dagen eerder gewond geraakt tijdens soortgelijke confrontaties. Bovendien waren 40 andere mensen getroffen door Israëlsch vuur, waaronder een 13-jarig kind. Het hoofd van de Israëlsche defensie, Benny Gantz, zou een waarschuwing hebben gegeven aan de Palestijnen. Verzoekster haalt aan dat, nog recenter, volgens het Anadolu Agency de site van het Palestijnse verzet in het zuiden van de Gazastrook op 6 september 2021 aangevallen werd door luchtaanvallen. Er kwam veel rook uit de plek na de bomaanslag. De Israëlsche media veronderstellen dat dit bombardement is uitgevoerd als reactie op branden in Israëlsche nederzettingen in de buurt van de Gazastrook, die zijn veroorzaakt door brandende ballonnen die vanuit Gaza zijn opgelaten. Verzoekster verwijst verder naar een wekelijks rapport van 30 september tot en met 6 oktober 2021 over Israëlsche schendingen van de mensenrechten in de bezette Palestijnse gebieden dat zou stellen dat de situatie er grimmig is. Voorts hebben Israëlsche bezettingstroepen volgens verzoekster op 30 september 2021 in het centrum van de Gazastrook een Palestijnse burger doodgeschoten die gewoon een vogelnet aan het opzetten was op tientallen meters van het grenshek met Israël. De Palestijnse burger bevond zich volgens haar in een buitenruimte en vormde geen bedreiging voor de Israëlsche soldaten, die opmerkten dat veel burgers tijdens dit seizoen naar het gebied komen om netten uit te zetten en op vogels te jagen. Voorts leest verzoekster in dit weekrapport dat kanonneerboden van de "JTF" in de noordelijke Gazastrook een Palestijnse vissersboot met 3-6 zeemijlen aan boord achtervolgden en het vuur op hen openden. Deze aanval duurde een uur en veroorzaakte paniek en angst onder de vissers. In het weekrapport zou er volgens verzoekster eveneens gemeld worden dat "JTF's" langs het grensgebied van de Gazastrook in Khan Younis op 6 oktober 2021 het vuur openden op landbouwgrond in het oosten van Abbassan al-Kaberia. Verzoekster betoogt dat waarnemers, zoals Taher Labadi, zeggen dat de situatie zorgwekkend is vanwege de weigering van Israël om het compromis over het staakt-het-vuren van mei te aanvaarden en de blokkade althans gedeeltelijk op te heffen. Daarnaast probeert Egypte de spanningen te verminderen door de Gazanen op te roepen tot kalmte en de Israëli's tot het inlossen van de verwachtingen van een staakt-het-vuren, maar helaas geeft Egypte aan dat dit enige tijd zal nemen, aldus verzoekster. Verzoekster betoogt verder dat de "JTF" volgens de wekelijkse rapporten van 7 oktober tot en met 13 oktober 2021 en 14 oktober tot en met 20 oktober 2021 over de Israëlsche schendingen van de mensenrechten in de bezette Palestijnse gebieden, het vuur hebben geopend en beslag hebben gelegd op vissersboten in de Gazastrook en landbouwgrond in het oosten van Gaza. De Israëlsche bezettingsautoriteiten blijven de binnenkomst van goederen, waaronder bouwmaterialen, verbieden als onderdeel van de collectieve strafmaatregelen tegen de Gazastrook. De Israëlsche afsluiting van het gebied gaat zijn vijftiende jaar in, zonder dat er een einde in zicht is dat het recht van de Palestijnen op het genot van hun economische, sociale en culturele rechten zou eerbiedigen. Tussen 21 oktober en 27 oktober blijft de "JTF" op verschillende niveaus misdaden en schendingen begaan tegen Palestijnse burgers en hun bezittingen. In Palestijnse steden vinden nog steeds razia's plaats die gekenmerkt worden door buitensporig gebruik van geweld, mishandelingen, misbruiken en aanvallen op burgers. Ten slotte ziet de raadsman van verzoekster geen ernstige reden om aan te nemen dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven of daden die vallen onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, waardoor zij zou worden uitgesloten van het voordeel van de internationale bescherming waarin dat Verdrag voorziet. Verzoekster verwijst wat dit betreft nog naar het Nansen-rapport van januari 2019 over de veiligheids- en humanitaire situatie in de Gazastrook en de bijgewerkte versie daarvan tot augustus 2019.

Voorts benadrukt verzoekster dat haar betoog inzake het onderzoek van de aanvraag in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ook als basis kan dienen voor de toekenning van subsidiaire bescherming indien de Raad haar om welke reden dan ook de vluchtelingenstatus niet zou toekennen. Het fysieke en psychische geweld dat zij heeft ondergaan, beantwoordt volgens haar ongetwijfeld aan de definitie van *“onmenselijke of vernederende behandeling”*. Bovendien is de economische, politieke en humanitaire situatie er evenmin op vooruitgegaan. Op 28 juli 2021 kondigde de Veiligheidsraad van de VN talrijke oproepen aan tot dringende economische, humanitaire en politieke actie in de Palestijnse gebieden, die nog steeds te lijden hebben onder de gevolgen van de 11 dagen van geweld in mei 2021, aldus verzoekster. De Gazastrook gaat immers zijn vijftiende jaar van afsluiting in, waardoor de humanitaire problemen in het hele gebied nog verergeren. Verzoekster betoogt dat de speciale coördinator voor het vredesproces in het Midden-Oosten de toestand van de financiën van de Palestijnse Autoriteit als *“precair”* beschrijft. Hoewel de maandelijkse overdracht van de opbrengsten van de opruiming van Israël aan de Palestijnse Autoriteit regelmatig plaatsvindt, houdt Israël nog steeds een bedrag in dat gelijk is aan wat door de Palestijnse Autoriteit aan de families van gevangenen en martelaren wordt betaald. De coördinator is volgens verzoekster bezorgd over de penibele financiële situatie en het vermogen van de Palestijnse Autoriteit om het hoofd te bieden aan begrotingscrises. Het is van essentieel belang dat de Palestijnse Autoriteit in staat wordt gesteld haar verantwoordelijkheden op het gehele Palestijnse grondgebied uit te oefenen, met inbegrip van de wederopbouw in de Gazastrook. Verzoekster stelt dat de plaatsvervangende speciale coördinator voor het vredesproces in het Midden-Oosten en de humanitaire coördinator van de VN in de bezette Palestijnse gebieden melden dat de schade in Gaza wordt geraamd op 290 à 380 miljoen dollar en de economische verliezen op ongeveer 200 miljoen dollar. De behoeften voor herstel en wederopbouw op korte termijn zouden worden geraamd op 345 miljoen tot 485 miljoen dollar. De coördinator waarschuwt volgens verzoekster dat het vermogen van de VN en haar partners om interventies uit te voeren, zoals het verstrekken van basisdiensten, bestaansmiddelen en de bredere economie van Gaza, beperkt is en bedreigd wordt. Bovendien zou het begrotingstekort van de Palestijnse Autoriteit voor het lopende begrotingsjaar meer dan 1 miljard dollar bedragen, terwijl Israëlische autoriteiten met ingang van 11 juli 2021 meer dan 600 miljoen sjekels zouden bevroren hebben aan douane-inkomsten die Israël namens de Palestijnse Autoriteit uit inkeringen zou innen. Verzoekster verwijst vervolgens naar het wekelijks rapport van 21 oktober tot en met 27 oktober 2021 over Israëlische schendingen van de mensenrechten in de bezette Palestijnse gebieden dat zou stellen dat de Israëlische autoriteiten de bevolking van de Gazastrook collectief blijven straffen, onder meer door strengere in- en uitvoerbeperkingen, wat zou leiden tot *“une grave détérioration de la jouissance par les Palestiniens de leurs droits économiques et culturels”*. Goederen, waaronder bouw materiaal, worden volgens verzoekster immers geblokkeerd aan de ingang van de Gazastrook, zonder dat het einde in zicht is van het afnemen van het recht van de Palestijnen om hun economische, sociale en culturele rechten te genieten. Tot slot laat verzoekster gelden dat de plaatsvervangende speciaal coördinator voor het vredesproces in het Midden-Oosten opmerkte dat de enige oplossingen voor een duurzame toekomst in Gaza politieke oplossingen zijn. Er moet inderdaad een legitieme Palestijnse regering terugkeren in de Gazastrook, betoogt verzoekster.

Verzoekster herhaalt dat haar betoog inzake het onderzoek van de aanvraag in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ook als basis kan dienen voor de toekenning van subsidiaire bescherming indien de Raad haar om welke reden dan ook de vluchtelingenstatus niet zou toekennen. Zij herhaalt eveneens dat het fysieke en psychische geweld dat zij heeft ondergaan ongetwijfeld aan de definitie van *“onmenselijke of vernederende behandeling”* beantwoordt, dat de economische, politieke en humanitaire situatie er bovendien evenmin op is vooruitgegaan en dat de Veiligheidsraad van de VN op 28 juli 2021 talrijke oproepen aankondigde tot dringende economische, humanitaire en politieke actie in de Palestijnse gebieden, die volgens haar nog steeds te lijden hebben onder de gevolgen van de 11 dagen van geweld in mei 2021.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing heeft gesteld dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook wordt gekenmerkt door wisselende botsingen op laag niveau tussen Israëlische troepen en Hamas. Verzoekster stelt dat het geweld binnen de Palestijnse gebieden volgens de VN echter doorgaat. Zij haalt aan dat Tor Wennesland op 19 januari 2022 verklaarde dat er nog steeds te veel geweld is tegen zowel Palestijnen als Israël's en dat er nog steeds nederzettingen worden gebouwd, gesloopt en uitgezet. Tor Wennesland verklaart dat dringend actie moet worden ondernomen om een verdere verslechtering van de economische, veiligheids- en politieke situatie in de bezette Palestijnse gebieden te voorkomen. Ten slotte blijven de bezettingstroepen het vuur openen op de landbouwgebieden ten oosten van Gaza, hoofdzakelijk in het centrale oosten van de Gazastrook, maar ook op vissersboten, hoofdzakelijk voor de noordelijke, zuidelijke en westelijke kusten van Gaza, aldus verzoekster, die vervolgt:

"In februari 2022 schreef de officiële website "Palestinian centre for Human Rights"⁴⁹ (pchrgaza.org) een rapport dat een inzicht gaf in de huidige situatie in de Gazastrook. In de eerste plaats wordt gesteld dat de Israëlische afsluiting de humanitaire en de levenscrisis van duizenden gezinnen in de Gazastrook heeft verergerd, aangezien meer dan de helft van de bevolking in armoede leeft.

Wat de handelsovergangen betreft, blijven de bezettingsautoriteiten beperkingen handhaven op de invoer van duizenden goederen in de Gazastrook, waaronder bouwmaterialen die nodig zijn om alles te herbouwen wat tijdens het laatste Israëlische offensief in mei 2021 is verwoest, alsmede alle apparatuur en materialen om de enorme schade te herstellen die door het offensief is toegebracht aan de water- en rioleringsvoorzieningen en de elektriciteitsnetwerken. Het inreisverbod voor de Gazastrook verergert de crises in de Gazastrook in verscheidene sectoren, zoals infrastructuur, gezondheidszorgen onderwijs.

De Israëlische bezettingsautoriteiten handhaven strikte beperkingen voor groepen die een grondige veiligheidscontrole hebben mogen doorstaan. Deze Israëlische autoriteiten hebben verklaard dat zij weigeren in te gaan op tientallen vergunningsaanvragen die zijn ingediend door de afdeling Coördinatie en Verbinding van het Ministerie van Volksgezondheid namens patiënten met ernstige ziekten, wier behandeling niet beschikbaar is in ziekenhuizen in Gaza.

In maart 2022 bleven de bezettingstroepen volgens het wekelijks verslag over de Israëlische schendingen van de mensenrechten in de bezette Palestijnse gebieden (10-16 maart 2022) het vuur openen in de Gazastrook. Daarnaast werd ook melding gemaakt van JTF-vuur op vissersboten, voornamelijk voor de noordelijke en zuidelijke kusten van Gaza. De bezettingstroepen hebben 11 invallen gedaan in het oosten van de Gazastrook en 12 Palestijnen gearresteerd, waaronder 7 vissers, 4 infiltranten via het grenshek en een reiziger via de grensovergang Beit Hanoun "Erez"⁵⁰.

Uit de bijgebrachte informatie blijkt echter dat de situatie in de Gazastrook erg volatiel is. Het is te dezen dan ook van doorslaggevend belang om over de meest recente en actuele informatie te beschikken inzake de mogelijkheid voor inwoners van de Gazastrook om naar het gebied terug te keren en de actuele veiligheidssituatie in Gaza teneinde heden een correcte evaluatie te maken van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarin de verzoekende partij zich ingeval van terugkeer naar de Gazastrook zou kunnen. In casu dateert de informatie die door de verwerende partij wordt bijgebracht van de periode 25 november 2022 (zie COI Info in het dossier).

Sinds begin 2022 veroordeelt het Palestijns Centrum voor de Mensenrechten (PCHR) de voortdurende jacht op vissers door Israëlische marinetroepen in de Gazastrook. Deze troepen openen het vuur en brengen hen in gevaar terwijl ze in het toegestane visgebied varen.

Sinds het begin van het jaar heeft het Palestijnse Centrum voor de Mensenrechten herhaaldelijk melding gemaakt van schietpartijen op deze vissers, naast incidenten waarbij de bezettingstroepen vissers op het werk hebben achtervolgd en gearresteerd. Het meest recente voorbeeld was de arrestatie van 6 vissers, waaronder 3 kinderen, en de inbeslagneming van twee boten die door hen werden bestuurd voor de kust van Rafah, ten zuiden van de Gazastrook. Het Palestijnse Centrum voor de Mensenrechten roept de internationale gemeenschap op de Israëlische autoriteiten te dwingen een einde te maken aan de aanvallen open de vervolging van Palestijnse vissers in de wateren van Gaza⁵¹.

In dezelfde context werden op 21 april 2022 4 burgerwoningen zwaar beschadigd nadat gevechtsvliegtuigen van de JTF hadden gevuld op een militair oefenterrein, het westelijk vluchtelingenkamp al-Bureji in de centrale Gazastrook⁵².

Op 23 april 2022 kondigde Israël aan dat het Palestijnen uit Gaza vanaf zondag 24 april 2022 wil verbieden op zijn grondgebied te werken. Dit besluit is genomen na het afvuren van nieuwe raketten vanuit de enclave, terwijl de spanningen in Jeruzalem en rond de Gazastrook toenemen. De sluiting van de grensovergang Erez zal duizenden Palestijnen treffen, aangezien dit de enige grensovergang was voor het verkeer van personen tussen dit gebied en Israël. Drie raketten werden daadwerkelijk gelanceerd vanuit de Gazastrook, die momenteel wordt gecontroleerd door de islamisten van Hamas. Deze in de richting van het Palestijnse grondgebied gelanceerde raketten waren aanleiding voor Israëlische luchtaanvallen op de Gazastrook. Deze raketten zijn de grootste sinds de dodelijke 11-daagse oorlog in mei 2021⁵³.

Op 08 mei 2022 doodden de Israëlische bezettingstroepen (IOF) een Palestijnse burger uit de Gazastrook toen hij probeerde Israël binnen te sluipen. Het Palestijnse Centrum voor de Mensenrechten (PCHR) verklaart dat het slachtoffer een burger was en geen wapen bij zich had. De burger probeerde Israël binnen te komen om te werken, zoals duizenden Palestijnen doen die door gaten in de annexatiemuur sluipen. De JTF opende het vuur op deze burger zonder dat hij een echte bedreiging vormde of gevaar opleverde voor het leven van de soldaten. Het HC herhaalt zijn oproep aan de internationale gemeenschap om onmiddellijk maatregelen te nemen om een einde te maken aan de misdaden van de Israëlische bezetting en herhaalt tevens zijn oproep aan de Hoge Verdragsluitende Partijen bij het Vierde Verdrag van Genève van 1949 om hun verplichtingen krachtens artikel 1 na te komen; om het Verdrag in alle omstandigheden te eerbiedigen en te doen eerbiedigen en hun verplichtingen krachtens artikel 146 om personen te vervolgen die verdacht worden van ernstige schendingen van het Vierde Verdrag van

Genève. Er zij op gewezen dat deze schendingen worden beschouwd als oorlogsmisdaden overeenkomstig artikel 147 van het Verdrag en overeenkomstig het Aanvullend Protocol I bij het Verdrag, dat het recht op bescherming van Palestijnse burgers in bezet gebied garandeert⁵⁴.

Ten slotte wijst verzoeker op de conclusie van een UNHCR-verslag over de burgers van Gaza, die ondubbelzinnig is:

«(...)» Uit dit artikel kan redelijkerwijs worden afgeleid dat UNCHR objectief voorstander is van de bescherming van de burgers van de Gazastrook. Derhalve wenst de raadsman van de verzoeker uw aandacht te vestigen op dit verslag.

In casu geen meer recente informatie met betrekking tot de situatie in de Gazastrook werd overgemaakt met het administratieve dossier. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de actuele situatie in de Gazastrook zelf nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Op basis van al deze elementen heeft verzoeker objectief gezien een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico van ernstige schade als gevolg van de huidige omstandigheden van terugkeer en leven in Gaza."

Vervolgens geeft verzoekster een uitvoerige theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en wijst zij erop dat haar dit voordeel moet worden gegund aangezien er geen twijfels zijn over haar Palestijnse herkomst en over het feit dat zij in Gaza zou hebben verbleven tot haar vertrek in december 2016 en aangezien zij een groot deel van de argumenten van de bestreden beslissing weerlegt.

Zij verwijt het CGVS de zaak niet in haar totaliteit te hebben bestudeerd en meent tevens dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn.

Aangezien de adjunct-commissaris verder geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak en het verzoek niet behoorlijk geanalyseerd heeft conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen, schendt hij volgens verzoekster het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Wat betreft haar vrees op basis van een reëel risico van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet besluit verzoekster als volgt:

"Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd. Het gaat dus voorbij aan de reikwijdte van deze bepaling voor zover "ook marteling of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" ernstige schade oplevert.

Het geleden lichamelijke en geestelijke geweld ondergaat door verzoekende partij is ongetwijfeld de definitie van onmenselijke of vernederende behandeling "(artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 in de zin van de Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysische integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;

Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de Nansen Note 2019/1 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" (stuk 2), het Addendum Nansen Note 2019/1 "*Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019*" (stuk 3) en de Nansen Note 2018/03 "*Évaluation de la preuve en matière d'asile : l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*" (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 31 augustus 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire*" van 26 augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) haar gedrag na aankomst in Europa niet strookt met de houding die van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden, (ii) zij moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid, (iii) de problemen met haar ex kaderen binnen een interpersoonlijk conflict en gemeenrechtelijk van aard zijn, (iv) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweringen gehuwd en gescheiden geweest te zijn in Gaza en omwille daarvan vervolgingsproblemen te kennen, (v) haar gevoel van eenzaamheid in de Gazastrook geen element vormt dat ressorteert onder het Verdrag van Genève en (vi) het loutere feit dat zij een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming in België geenszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om haar een internationale beschermingsstatus te verlenen, omdat (B) er niet kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Gaza preciaire levensomstandigheden zou kennen, omdat (C) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (D) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd blijkt dat het

op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en zij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in haar hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (E) de documenten die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming neerlegt de voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...).”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit geregistreerd werd bij UNRWA en dat zij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Zij valt aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Zij voert de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève dan ook niet dienstig aan tegen de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart de Gazastrook te hebben verlaten uit vrees voor haar ex-man die haar terug als zijn echtgenote wil hebben en voor de moeder van haar ex-man die haar ertoe wou dwingen naar haar ex-man terug te keren. Verder haalt zij aan dat het in de Gazastrook niet veilig is omwille van het geweld aldaar en stelt zij dat zij zich er eenzaam voelde omdat haar broers en zussen in het buitenland verblijven. Bij een terugkeer naar de Gazastrook stelt zij te vrezen dat haar ex-man haar opnieuw zal lastigvallen omdat hij haar nog steeds als zijn echtgenote wil.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze opmerkt dat verzoekster moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u bij uw aankomst in Brussel met behulp van valse documenten de Belgische luchthavenbeambten te zijn gepasseerd (CGVS p. 13). Voorgaande valt echter niet te begrijpen. In het licht van uw wens om naar België te komen, kan er immers aangenomen worden dat u bij aankomst zich tot diezelfde beambten zou richten om onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming aan te vragen. U kiest er echter doelbewust voor om hen te misleiden door zichzelf op illegale wijze toegang te verschaffen tot het grondgebied met behulp van valse documenten (CGVS p. 13). Zulks gedrag valt geenszins in overeenstemming te brengen met de houding van iemand met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts is gebleken dat u in deze tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw valse documenten, dewelke u toen als Grieks bestempelde, weggooide in het vliegtuig (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter, nadat er gevraagd werd naar uw valse documenten, dat uw verklaringen bij de DVZ niet klopten en u de documenten gebruikte om door de controle te passeren (CGVS p. 13). U stelt dat u bij uw eerste interview in de war was en niet geconcentreerd was (CGVS p. 13). Uw uitleg kan uw tegenstrijdige verklaring echter niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag steeds verwacht worden dat hij/ zij de instanties aan wie hij/zij bescherming vraagt steeds volledig en eenduidig inlicht. Uw houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is frappant te noemen en brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang.”

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat de *protection officer* verzoekster eerst vroeg of zij valse documenten heeft gebruikt en op wiens naam deze documenten staan. Pas toen de *protection officer* haar vroeg waar de door haar gebruikte valse documenten waren, antwoordde verzoekster dat zij tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard had dat zij de documenten had weggegooid in het vliegtuig, wat niet klopte, omdat ze ermee door de controle ging (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Haar betoog dat zij spontaan toegegeven heeft dat ze niet de waarheid heeft verteld, kan bijgevolg niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag, zoals ook door de adjunct-commissaris terecht wordt gesteld, steeds verwacht worden dat hij of zij de instanties aan wie hij of zij bescherming vraagt steeds volledig en eenduidig inlicht. Voorts heeft de adjunct-commissaris er terecht op gewezen dat verzoeksters uitleg dat zij gedurende het interview bij de DVZ in de war was en niet geconcentreerd was, geen verschoning vormt voor haar tegenstrijdige verklaringen. Dat zij daarnaast bang zou zijn geweest voor de gevolgen van het reizen met valse documenten, is een loutere bewering (*post factum*) die haar gedrag evenmin kan verschonen.

Verder wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Wat betreft uw verklaringen aangaande uw ex moet er enerzijds op gewezen worden dat deze problemen kaderen binnen een interpersoonlijk conflict (tussen privépersonen) en deze gemeenrechtelijk van aard zijn. Dat uw ex u mogelijks terug wil als zijn echtgenote en u daartoe zou kunnen lastigvallen (CGVS p. 13), houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat er wel een verband kan worden gelegd met één van de criteria van het Verdrag van Genève omdat zij behoort tot een sociale groep, namelijk tot de sociale groep van gescheiden vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Zij meent dat het algemeen bekend is dat de rechten van vrouwen in Gaza niet worden geëerbiedigd en dat slachtoffers van huiselijk geweld in het geheel niet worden gehoord. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen objectieve informatie bijbrengt waaruit dit zou kunnen blijken. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeksters verklaringen over de problemen met haar ex-man niet geloofwaardig worden bevonden door de adjunct-commissaris. Zoals verder zal worden uiteengezet, laat verzoekster de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover in haar verzoekschrift volledig ongemoeid, zodat deze door de Raad worden overgenomen. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met haar ex-man, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in dit verband nog wijst op rechtspraak van de Raad, van het Federaal Gerechtshof van Canada, van *the United Kingdom House of Lords* en van het Hof van Justitie, dient in herinnering te

worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Zoal hierboven reeds werd aangehaald, laat verzoekster de overwegingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt geoordeeld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweringen gehuwd en gescheiden geweest te zijn in Gaza en dat zij omwille daarvan vervolgingsproblemen zou kennen volledig ongemoeid. Deze overwegingen zijn de volgende:

“Hoe dan ook bent u er anderzijds niet in geslaagd om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo moet er vooreerst op gewezen worden dat u geen enkel stuk neerlegt waarmee u uw problemen staakt. U legt louter een kopie neer van wat uw scheidingsakte zou moeten zijn. Er moet dan ook op gewezen worden dat de authenticiteit van voorgaand stuk niet kan worden nagegaan. Niet in het minst daar dit soort stukken mits het betere knip- en plakwerk vlot gefabriceerd kunnen worden en uit de beschikbare informatie blijkt dat het niet ongewoon is in de Gazastrook om dit soort documenten mits een netwerk of tegen betaling te bekomen. Gelet op de vaststelling dat u in het verleden niet verlegen was om de Belgische autoriteiten te misleiden met valse documenten, werd er u dan ook gewezen op de gebrekkige bewijswaarde van een kopie en werd u gevraagd uw eerste huwelijk aannemelijk te maken aan de hand van documenten (CGVS p. 11). U stelde hierop te trachten de originele documenten over te maken (CGVS p. 11). Dat deed u tot op heden echter niet. Evenmin kwam u met enige afdoende uitleg voor het ontbreken ervan, hetgeen niet te begrijpen valt. Het mag overigens verbazen dat u stelt niet in staat te zijn om uw eerste huwelijk aannemelijk te maken aan de hand van documenten (CGVS p.11). Er kan immers verwacht worden dat indien u voorheen getrouwd was, u hiertoe enig document zou kunnen voorleggen. Dat u uw huwelijksakte mogelijks zou zijn verloren (CGVS p. 11), hoeft niet te betekenen dat u geen ander stuk in het kader van dat huwelijk zou kunnen neerleggen. Dat uw scheidingsstuk zou aantonen dat u voorheen gehuwd was (CGVS p. 11), kan gelet op de gebrekkige bewijswaarde evenmin gevolgd worden. Nochtans vormt dit huwelijk de hoeksteen van uw vermeende problemen in de Gazastrook. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die uw asielrelaas enigszins kunnen staven. Dat u niet eens een foto van dat huwelijk zou kunnen neerleggen omdat u deze verbrand zou hebben (CGVS p. 16), en anno 2020 blijkbaar geen digitale kopie in uw bezit zou hebben, noch een familielid of kennis zou hebben die u een foto zou kunnen bezorgen (CGVS p. 16), is weinig ernstig. De vaststelling dat u ondanks dat u ruimschoots de tijd kreeg (CGVS p. 18), tot op heden niets heeft neergelegd in het kader van uw vermeende eerste huwelijk noch enige plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het CGVS voor het ontbreken ervan, valt dan ook niet goed te praten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen het geloof in uw verklaringen en zetten wederom ernstige vraagtekens bij uw houding als verzoeker om internationale bescherming.

Naast het gebrek aan bewijs dienaangaande, moet er eveneens op gewezen worden dat uw verklaringen in het kader van dit vermeende huwelijk tevens afbreuk doen aan uw vermeend huwelijk. Zo kan er niet begrepen worden dat u niet zou weten wat voor bruidsschat er werd overeengekomen tussen jullie families (CGVS p. 16). Zulks vormt immers de basis voor uw verloving en is van groot belang binnen de huwelijksonderhandelingen tussen families alsook bij een mogelijke scheiding. U kan zelfs niet vertellen op welke locatie jullie in het huwelijk zouden gestapt zijn (CGVS p. 16). U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar ‘straat acht’ en stelt dat het in een restaurant plaatsvond (CGVS p. 16). Er mag echter verwacht worden dat u hiertoe meer zou kunnen vertellen. Niet in het minst daar een huwelijk geen doordeweekse activiteit vormt en er verwacht kan worden dat u heel goed weet op welke locatie u uw verbintenis heeft gehad. Dat u nalaat zulke basisinformatie weer te geven, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw huwelijk met A. A. (...).

Zelfs met betrekking tot uw scheiding met A. A. (...) blijkt u niet in staat enige kennis tentoon te stellen. Zo zou u niet weten bij welke rechtbank u uw scheiding heeft kunnen bewerkstelligen, evenmin kan u vertellen waar deze gelegen zou zijn (CGVS p. 17). U weet zelfs niet onder welke voorwaarden u zou gescheiden zijn, noch wat er in het vonnis zou staan (CGVS p. 8). Dat u omwille van uw zwangerschap en uw reis een slechter geheugen zou hebben (CGVS p. 17), is niet ernstig. Bovendien toont u deze huwelijksproblemen ook niet aan. Gelet op het belang dat u aan deze scheiding hecht binnen uw asielrelaas kunnen voorgaande zaken wel degelijk als een minimum aan informatie gezien worden. De vaststelling dat u in gebreke blijft voor wat betreft kennis van uw eigen huwelijk en uw scheiding, brengt het geloof in uw verklaringen verder in het gedrang.

Ook uw voorstelling van de gang van zaken aangaande huwelijken in de Gazastrook doet de wenkbrauwen fronsen. Indien uw familie zich daadwerkelijk laat binden door tradities (CGVS p. 8), kan er immers niet ingezien worden dat uw tante het voortouw zou nemen in het arrangeren van een huwelijk tussen haar zoon en u (CGVS p. 16). Binnen de patriarchale samenleving in de Gazastrook treedt de vader van een gezin immers op als het hoofd van de familie. De oudste zoon neemt deze taak op zich

wanneer de vader er niet meer is. Vrouwen worden aanzien als het fundament van het gezin. De moeder van een gezin dient te zorgen voor de kinderen en het huishouden, en zorgt ervoor dat de familiebanden sterk blijven. Voorts treden vaders en broers op voor de sociale en financiële aspecten van het leven van een vrouwelijk gezinslid, tot aan haar huwelijk. Op dat moment neemt de echtgenoot voorgenoemde verantwoordelijkheid over. Het is dan ook het mannelijk lid van de familie dat instaat voor de beslissingen van het vrouwelijk lid van het gezin. Niet in het minst voor wat betreft het arrangeren van een huwelijk. Het vrouwelijk lid van de familie, bijvoorbeeld de moeders, introduceren het toekomstig koppel aan elkaar. Voor het overige is hun rol in het arrangeren van het huwelijk beperkt. Binnen voorgaande traditionele geplogenheden, kan er dan ook niet ingezien worden dat uw tante en uw moeder een bijzondere rol gespeeld zouden hebben (CGVS p. 16). Zelf kan u ook niet duiden waarom er voor een afwijking van de tradities, die uw familie hoog in het vaandel dragen gezien ze ook u wensten uit te huwelijken, werd gekozen (CGVS p. 16). Uw verklaringen aangaande de gang van zaken aangaande uw huwelijk staat dan ook haaks op wat er verwacht mag worden van een Gazaanse familie die de traditionele geplogenheden zou volgen. Voorgaande doet het geloof in uw verklaringen dan ook verder afbrokkelen. Het mag in deze overigens verbazen dat wanneer u geconfronteerd wordt met de weinig overtuigende verklaring aangaande uw moeder haar rol in uw huwelijk, u uw verklaring snel aanpast door te stellen dat uw broer S. (...) en uw ex-schoonbroer M. (...) tekenden voor het huwelijk (CGVS p. 16). De vaststelling dat u uw verklaringen op zulke cruciale elementen wijzigt, doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen en zet uw verzoek om internationale bescherming op de helling.

Ook met betrekking tot uw scheiding kunnen uw verklaringen niet in overeenstemming gebracht worden met de beschikbare informatie aangaande scheidingen in de Gazastrook. Zo kan uw these dat een scheiding binnen de dag geregeld kan zijn in de Gazastrook (CGVS p. 17) niet gevolgd worden. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat een vrouw slechts in enkele specifieke omstandigheden het initiatief voor een scheiding kan nemen en de procedures lang kunnen aanslepen. Dat u dan zou beweren dat uw procedure binnen een dag geregeld werd, terwijl uw ex eigenlijk niet wou scheiden (CGVS, p. 8), doet dan ook danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Niet in het minst wanneer uit de beschikbare informatie blijkt dat sommige vrouwen tot 18 maanden dienen te wachten op hun scheidingsdocumenten. Ook uw these dat wanneer hij niet zou opdagen in de rechtbank, dit de zaak erger zou maken, kan niet in overeenstemming gebracht worden met de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de man binnen een scheidingsprocedure, op enkele specifieke uitzonderingen na, een overgewicht heeft binnen de procedure. Zelf kan u blijkbaar niet vertellen of u mits enige uitzondering gescheiden zou zijn (CGVS p. 8, 14). Ten overvloed blijkt het ook niet ongevoel dat er een bemiddeling zou plaatsvinden alvorens er word t overgegaan tot een scheiding. Niet in het minst wanneer u na slechts vier maanden huwelijk reeds een scheiding zou willen aanvragen (CGVS p. 15). Uw schets over uw scheidingsprocedure valt geenszins in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie. De vaststelling dat uw verklaringen haaks staan op wat gangbaar is, brengt het geloof in uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts moet er nog op gewezen worden dat uw levensloop haaks staat op wat er van een familie die de Gazaanse tradities en geplogenheden hoog in het vaandel draagt. Zo mag het verbazen dat u en uw zussen mochten studeren (CGVS p. 6) en hiertoe zelfs gemotiveerd werden door jullie ouders (CGVS p. 6). Voorts blijkt dat sommigen van uw broers en zussen naar het buitenland trokken zodoende zij ervoor konden zorgen dat jullie konden studeren (CGVS p. 7). Voorgaande inspanningen van uw familie aangaande studies van vrouwelijke leden van het gezin, vallen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat bovengemelde tradities voorschrijven. Voorgaand doet dan ook danig afbreuk aan het geloof dat u aan zulke traditionele opvattingen onderworpen zou zijn geweest. Ook uw verklaringen aangaande uw zoektocht naar werk (CGVS p. 9), schept een danig ander beeld van de vermeende traditionele kijk van uw familie. Binnen de traditionele kijk waarin vrouwen louter dienen in te staan voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen, kan er immers verwacht worden dat studies niet belangrijk zouden zijn, laat staan dat er in geïnvesteerd zou worden, en dat een plek op de arbeidsmarkt opeisen geenszins tot het takenpakket behoort van een vrouw die binnen een traditionele familie leeft. Binnen voorgaand kader kan er dan ook niet ingezien worden dat u gedwongen zou worden om met iemand te trouwen, laat staan dat uw moeder zonder meer toestemming zou geven voor zulks huwelijk (CGVS p. 16). Evenmin kan er begrepen worden dat indien uw tante hoog oploopt met wat de tradities voorschrijven (CGVS p. 8), zij voor haar zoon een in alle vrijheid opgevoede vrouw zou willen voorzien. Er kan immers verwacht worden dat ook zij voorzien zou hebben dat een hoogopgeleide vrouw die mocht werken, geen partij zou zijn voor haar traditioneel georiënteerde zoon. Gelet op de sociale gevolgen dat een scheiding met zich meebrengt, en waar u overigens zelf naar verwijst (vragenlijst CGVS, 12/07/2021, vraag 5) kan er dan ook verwacht worden dat u geenszins in aanmerking zou komen om te trouwen met haar zoon. Laat staan dat zij u zou dwingen. De door u geschetste leefwereld valt dan ook niet te vereenzelvigen met de context waarbinnen u uw problemen plaatst. Voorgaande ondermijnt dan ook eens te meer het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in de Gazastrook.

In lijn met de ongerijmdheden aangaande de vermeende traditionele context waarin u opgroeide moet er eveneens op gewezen worden dat het gedrag dat u uw ex-man toeschrijft evenmin kan overtuigen. Zo valt er niet te begrijpen dat hij, nadat hij akkoord ging met de scheiding omdat uw moeder op hem inpraatte (CGVS p. 8), hij u nog terug wilde. Gelet op de schaamte dat een scheiding met zich meebrengt, kan er immers van hem verwacht worden dat hij zich een tweede echtelijk gevecht zou willen besparen. Zelf blijkt u ook niet in staat enige logica te verbinden aan uw verklaringen (CGVS p. 17). Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden bij uw tante haar wens dat u zou terugkeren naar haar zoon (CGVS p. 13). Dat ze dit zou willen omdat ze van u hield (CGVS p. 14), is een weinig overtuigende uitleg. Zo ook uw these dat ondanks dat u reeds gescheiden was, dit de gang van zaken zou zijn (CGVS p. 14). Er kan immers van hem verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn leven zou willen verder zetten en de schaamte van zich af zou willen schudden. Uw schets van het gedrag van uw ex-man, kan dan ook niet overtuigen in het licht van de traditionele waarden die u zijn familie toeschrijft, en brokkelt het geloof in uw verklaringen verder af.

Ten overvloede moet er op gewezen worden dat u doorheen uw procedure bij de Belgische asielautoriteiten, nog elementen toevoegt aan uw relaas. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw ex-man gewelddadig was en hiertoe verschillende verwondingen opliep (CGVS p. 16). U verklaarde hier echter helemaal niets over tijdens uw interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS vraag 5). Indien u daadwerkelijk het slachtoffer van huiselijk geweld werd, mag er verwacht worden dat u dit ook concreet zou opwerpen telkens u door een asielinstantie zou worden gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Dat het u niet gevraagd zou zijn, strookt niet met de vraagstelling op de DVZ en kan voorgaande vaststelling geenszins goed praten. Daarnaast kan er verwacht worden dat indien u verwondingen liet verzorgen in het ziekenhuis, u hiervan enige documentatie zou kunnen neerleggen. Dat u geen stukken zou gekregen hebben (CGVS p. 16), is weinig ernstig. Ook met betrekking tot de vermeende bezoeken die uw ex-man nog tot aan uw vertrek zou gebracht hebben (CGVS p. 14, 15), bedreigingen inclusief (CGVS p. 14), heeft u met geen woord gesproken bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Zulks kan echter wel verwacht worden. Dat men het u niet gevraagd zou hebben (CGVS p. 15), is wederom niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er verwacht worden dat hij/zij doorheen de procedure bij de asielautoriteiten aan wie hij/zij bescherming vraagt, eenduidige verklaringen aflegt. De vaststelling dat u nalaat consistente verklaringen af te leggen door uw verklaringen aan te spekken, doet het geloof in uw verklaarde problemen in de Gazastrook eens te meer afbrokkelen. Uit voorgaande bevindingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen gehuwd en gescheiden geweest te zijn in Gaza en vervolgingsproblemen te kennen omwille van deze gebeurtenissen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven worden door verzoekster volledig ongemoeid gelaten:

“Uw verklaringen aangaande uw gevoel van eenzaamheid in de Gazastrook (CGVS p. 13), vormt geen element dat ressorteert onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dat u mogelijks familie heeft in België en u graag bij hen wil zijn (CGVS p. 13, 17), kan begrepen worden. Doch moet er op gewezen worden dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzocht wordt. Er wordt hierbij rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw familieleden in België net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat een van uw broers als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval, of van andere familieleden, beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Bovendien heeft u nog familie in Gaza wonen (CGVS p. 6).”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekster betwist evenmin de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft gééenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van

internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie."

Deze pertinente en terechte motieven vinden evenzeer steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"De foto van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte kunnen louter uw identiteit en herkomst bevestigen, dewelke niet ter discussie staan. De foto van uw diploma secundair onderwijs toont aan dat u in de Gazastrook naar school ging en uw secundair diploma behaalde, maar zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. De foto van uw scheidingsakte werd reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. De foto van een rantsoenkaart van CHF international werd eveneens bovenaan besproken. Dit stuk kan echter niet aantonen dat u in een preciaire situatie dreigt terecht te komen bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verblijfstitels van uw zus, uw broers en uw echtgenoot in België hebben louter betrekking op hun persoonlijke identiteit en hun statuut."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat de adjunct-commissaris ervan uitgaat dat alle door haar voorgelegde documenten vals zijn. Echter, nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat al de door haar voorgelegde documenten vals zijn. De asielinstanties dienen de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde documenten te beoordelen in het licht van de verklaringen van de verzoeker en rekening houdend met de algemene informatie over het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de verzoeker. Te dezen toont verzoekster niet aan dat de adjunct-commissaris *in casu* de door haar voorgelegde documenten niet en/of onvoldoende zou hebben onderzocht, dan wel hiermee geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Integendeel, uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat de adjunct-commissaris wel degelijk de voorgelegde documenten heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat deze de appreciatie van haar vluchtrelaas niet kunnen ombuigen. De in de nota van Nansen (stukkenbundel verzoekster, stuk 4) vervatte kritiek op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt immers dat de documenten die verzoekster heeft neergelegd ter staving van haar persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van haar ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekster voert ook geen enkel inhoudelijk argument aan tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte laat verzoekster nog de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet:

"Uw advocaat wees op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog op enkele problemen bij het tolken (CGVS p. 18). De aanwezige protection officer heeft de vragen immers meermaals moeten herhalen (CGVS p. 18). U werd bij aanvang van uw onderhoud echter gewezen op de mogelijkheid om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen cf. 57/5 quater van de Vreemdelingenwet. U heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt, waarop de notities u op 29 maart 2022 betekend werden. Hoewel u duidelijk gewezen werd op de mogelijkheid om eventuele bemerkingen kenbaar te maken (CGVS p. 2), hebben u en uw advocaat nagelaten dit te doen. Bijgevolg wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en kan er niet besloten worden dat de door uw advocaat aangehaalde tolkproblemen van dien aard waren dat de neerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud een incorrecte weergave van uw verklaringen zouden betreffen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat er haar geen vragen werden gesteld over haar gezinssituatie na de oorlog in mei 2021. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud – dat op 25 maart 2022, dus nadat er in mei 2021 een uitbarsting van het geweld in de Gazastrook plaatsvond, doorging – dat de *protection officer* aan verzoekster meerdere vragen heeft gesteld over haar (voormalige) gezinssituatie. Zo werd er haar gevraagd hoe haar moeder en zus het in Gaza stellen, of haar moeder bij een dokter terecht kon, waar haar moeder en zus in Gaza wonen, of het ouderlijk huis waarin zij wonen eigendom is van de familie, of zij het huis kon beschrijven en of haar moeder en zus schade hebben gehad tijdens de

laatste schermutselingen in de Gazastrook (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). De *protection officer* vroeg verzoekster ook nog naar haar studies, de studies van haar broers en zussen, hoe de studies gefinancierd werden, of haar broers in Noorwegen geld sturen, of het gezin nog eigendommen in hun bezit heeft, wat voor werk haar vader deed, of haar vader kon voorzien in het levensonderhoud van het gezin, of zij een auto hadden, hoe haar vertrek uit de Gazastrook werd betaald en waar zij zich liet verzorgen nadat zij verwondingen had opgelopen door haar beweerde problemen met haar ex-man (*ibid.*, p. 6-15). Verzoekster kreeg tijdens haar persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans om alle relevante informatie over haar gezinssituatie mee te delen. Zij vermeldde echter niets over de impact van het geweld in mei 2021 op haar gezinssituatie. Toen haar werd gevraagd of haar moeder en zus schade hebben gehad tijdens de laatste schermutselingen in de Gazastrook stelde zij louter dat dit niet het geval was (*ibid.*, p. 6). Verzoekster werd op het einde van het persoonlijk onderhoud nog de kans gegeven om iets aan haar relaas toe te voegen, doch vermeldde ook toen niets over de impact van het geweld in mei 2021 op haar gezinssituatie (*ibid.*, p. 17-18). Evenmin maakte haar advocaat hierover enige opmerking. Ook maakte zij noch haar advocaat hierover enige opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS. Ten slotte laat verzoekster na in haar verzoekschrift enige concrete, op de persoonlijke situatie van haar en haar gezin betrokken elementen uiteen te zetten waaruit zou kunnen blijken dat het geweld in de Gazastrook van mei 2021 een relevante, specifieke impact heeft gehad op haar en/of haar gezin en waaruit alsnog zou kunnen blijken dat zij heden nood heeft aan internationale bescherming. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van haar en/of haar gezinsleden en die aldus niet volstaat om concreet aannemelijk te maken dat zij omwille van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 heden nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster maakt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een specifieke, persoonlijke impact heeft gehad op haar en/of haar gezinsleden dermate dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming, laat staan dat zij verduidelijkt wat deze impact dan wel zou zijn (geweest). De Raad stelt bovendien vast dat het huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekster haar eerste verzoek betreft en dat verzoekster slechts één keer gehoord werd op het CGVS. Bijgevolg gaat de Raad ervan uit dat het om materiële vergissingen gaat waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij geen nieuws heeft gehad van het CGVS, *"hoewel zij opnieuw zou worden gedagvaard aangezien het dossier betreffende het tweede verzoek om internationale bescherming op 23 februari 2021 was toegezonden"* en waar zij stelt dat er tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geen passende vragen werden gesteld, waardoor het CGVS er bewust voor kiest om haar *"bijgewerkte beoordeling van de vrees in de Gazastrook te omzeilen"*.

Verzoekster verwijt het CGVS geen rekening te hebben gehouden met haar profiel en niet te hebben onderzocht welke risico's zij, gezien haar kwetsbaar profiel, bij terugkeer naar de Gazastrook zal lopen. Tevens merkt verzoekster op dat zich daarover in het administratief dossier geen specifieke *"CO"* bevindt. De Raad stelt echter vast dat zij in haar verzoekschrift nalaat te verduidelijken wat haar kwetsbaar profiel juist inhoudt, en in welke zin het CGVS daarmee geen rekening zou hebben gehouden. Voor zover zij met haar beweerde kwetsbaar profiel zou doelen op het profiel van een gescheiden vrouw die het slachtoffer zou zijn geworden van huiselijk geweld, wijst de Raad er vooreerst op dat hierboven reeds werd uiteengezet dat zij haar verklaringen over de problemen met haar ex-man niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zij de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover in haar verzoekschrift volledig ongemoeid heeft gelaten zodat deze door de Raad werden overgenomen. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen indien zij zou voorhouden dat zij een kwetsbaar profiel heeft omdat zij gescheiden zou zijn en het slachtoffer zou zijn geworden van huiselijk geweld. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er in het administratief dossier weldegelijk landeninformatie is opgenomen over de rechten van vrouwen in de Palestijnse samenleving (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie'). De Raad wijst er ten slotte nog op dat verzoekster bij het CGVS uitgebreid werd gehoord in verband met haar vluchtmotieven en dat zij aldus de gelegenheid heeft gekregen om haar relaas uiteen te zetten en daarover vragen te beantwoorden.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift nog op wijst dat er *in casu* niet wordt getwijfeld aan haar Palestijnse herkomst en aan het gegeven dat zij in Gaza zou hebben verbleven tot haar vertrek in december 2016, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht dit een ander licht zou werpen op de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster gedurende de administratieve procedure verklaarde dat zij Gaza pas op 4 februari 2021 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 32, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), wat overeenkomt met de stempels in haar paspoort (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 1), zodat de Raad ervan uitgaat dat het opnieuw om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat. Ook met haar betoog dat er geen

tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en dat haar verklaringen coherent en gelijk zijn aan de door haar bijgebrachte documenten, slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster, zoals reeds uiteengezet, weldegelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de valse documenten die zij zou hebben gebruikt om naar België te reizen.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder nog worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de adjunct-commissaris niet de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris, maar in gebreke blijft de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar relaas en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre zij aanhaalt dat zij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.5., wordt uiteengezet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar problemen met haar ex-man niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoekster is van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is dat de standaard voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het rapport "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Zij beroept zich in haar verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor, dan wel in dezelfde lijn liggen als, diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en heeft verder geen recentere en andersluidende informatie bijgebracht. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoekster dient aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter) nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42).

Bijgevolg wijst de Raad er op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aldus individueel moet worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoeksters leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal

belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij niet in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U bent immers een jonge hoogopgeleide vrouw die opgroeide in een gezin waar er kansen gecreëerd werden. Zo werden u, uw broers en uw zussen gemotiveerd om universitaire studies aan te vatten en werd er mits behulp van de gezinsleden voor gezorgd dat de kosten daartoe gedekt werden (CGVS p. 6, 7). Uw vader was bij zijn overlijden reeds met pensioen (CGVS p. 7). Na een carrière als boekhouder, overleed hij in 2017 aan de gevolgen van een hartinfarct (CGVS p. 7). Samen met de financiële steun van uw broers in Noorwegen slaagde uw vader erin te voorzien in het levensonderhoud van het gezin (CGVS p. 7). Tot aan uw vertrek uit de Gazastrook woonde u in uw ouderlijk huis, alwaar uw moeder en uw zus tot heden wonen (CGVS p. 6). De woning betreft een eigendom dat gelegen is in een fijne en goede buurt met winkels en dergelijke (CGVS p. 6). Jullie beschikken over drie slaapkamers, een ontvangstruimte, twee woonkamers, een keuken en twee badkamers (CGVS p. 6). Hoewel u zelf geen werk kon vinden, kon ook u voor uw reis naar Europa, ter waarde van 7.000 dollar (CGVS p. 12), rekenen op de steun van uw broer en uw moeder, die wat goud verkocht (CGVS p. 7, 9). Ook voor uw verblijf in Griekenland, kon u op uw moeder rekenen (CGVS p. 12). In moeilijke tijden steunt de familie elkaar, zo zegt u (CGVS p. 9). Tenslotte is gebleken dat u en uw familie toegang hebben tot de gezondheidszorg in de Gazastrook, en hiervan gebruik maakt (CGVS p. 6, 15). Waar u verklaart voedselhulp ontvangen te hebben (CGVS p. 7), moet er op gewezen worden dat het document dat u in dit kader neerlegt slechts een kopie betreft, dat mits vlot knip-en plak werk na te maken is. Hierdoor kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan en mist het stuk aan bewijswaarde. Bovendien kan uit dit stuk niet opgemaakt worden dat uw gezin daadwerkelijk afhankelijk was op deze bijstand. Niet in het minst in het licht van uw verklaringen aangaande uw reis van 7.000 dollar. Overigens kan er niet begrepen worden dat u met dit stuk mogelijks zou willen aantonen dat jullie gebruik maakten van deze dienst, gezien u niet eens kan vertellen wanneer jullie voor het laatst gebruik maakten van de rantsoenen (CGVS p. 10). Dat dit u niet zou aangaan (CGVS p. 10), gaat voorbij aan het hebben voor een nood voor zulke steun. Dat u de jongste thuis bent (CGVS p. 10), kan evenmin verklaren waarom u dit niet zou kunnen vertellen. Voor het overige moet erop gewezen worden dat deze kaart bezwaarlijk als actueel gezien kan worden daar ze op naam van uw vader werd opgemaakt in 2016 (CGVS p. 10), en uw vader reeds in 2017 kwam te overlijden. Bijgevolg kan hij bezwaarlijk nog rantsoenen gaan ophalen en zou er verwacht kunnen worden dat uw gezin de nodige administratie op orde zou brengen indien jullie daadwerkelijk zouden afhangen van deze steun. Dit blijkt echter niet het geval. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zou zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.”

Verzoekster laat deze pertinente motieven in haar verzoekschrift geheel onverlet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Wat betreft de argumentatie als zou uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijken dat zij tot de kwetsbaarste onder de Gazaanse bevolking behoort, dat haar familie beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van UNRWA en dat zij samen met haar broer alleen instond voor het onderhoud van het hele gezin en zeer weinig verdiende, dient vastgesteld te worden dat verzoekster dergelijke verklaringen geenszins heeft afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd stelt verzoeksters advocaat dat het een materiële vergissing betreft.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu rechterlijke beslissingen (zoals reeds gesteld) in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Waar verzoekster nog laat gelden dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 voor haar gezin, dat hier geen onderzoek naar werd verricht en er geen enkele specifieke vraag werd gesteld over haar gezins- en persoonlijke situatie, dient erop te worden gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat er gedurende het persoonlijk onderhoud – dat op

25 maart 2022, dus na de uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021, is doorgegaan – aan verzoekster door de *protection officer* meerdere vragen over haar gezinssituatie werden gesteld en dat verzoekster geenszins concreet aannemelijk maakt dat het geweld van mei 2021 een impact zou hebben gehad op haar gezins- en persoonlijke situatie. Toen haar werd gevraagd of haar moeder en zus schade hebben gehad tijdens de laatste schermutselingen in de Gazastrook stelde zij bovendien dat dit niet het geval was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift verklaart dat zij aan de grens met Israël wonen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien heeft verzoekster hier gedurende de administratieve procedure niet eerder gewag van gemaakt. Thans dergelijke zaken beweren zonder daar enig (begin van) bewijs van voor te leggen is niet ernstig. Bijgevolg kan haar betoog dat de adjunct-commissaris helemaal niet onderzocht heeft of zij en haar gezin in een situatie van extreme armoede terecht kunnen komen en haar argumentatie dat hij geen voldoende onderzoek werd verricht om te kunnen aantonen dat haar leven niet in gevaar zou zijn (aangezien zij aan de grens met Israël woont) of dat zij over voldoende middelen van bestaan zal beschikken, niet worden gevolgd. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoekster tevens nalaat concreet te duiden op welke wijze deze elementen ertoe zouden leiden dat haar leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat zij bij terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekster nog betoogt dat er sprake is van discriminatie in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet tussen personen die zonder bijstand van UNRWA in dezelfde erbarmelijke financiële omstandigheden leven en personen die hierbij wel bijstand van UNRWA genieten, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Gaza in erbarmelijke omstandigheden zal terechtkomen. De Raad benadrukt nogmaals dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Gezien het voorgaande maakt verzoekster geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk en toont zij niet aan dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een correcte wijze zou zijn onderzocht.

Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat in haar verzoekschrift in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekster over een paspoort en een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 1 en 6). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden

van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidsstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de

noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Te dezen brengt verzoekster geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre zij verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er *in casu* "geen meer recente informatie met betrekking tot de situatie in de Gazastrook" werd overgemaakt met het administratief dossier en meent dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omdat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de actuele situatie in de Gazastrook zelf nader te onderzoeken. Op 31 augustus 2022 heeft verwerende partij bij de Raad echter een aanvullende nota neergelegd waarin zij refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire*" van 26 augustus 2022.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire”* van 26 augustus 2022 blijkt eveneens dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Uit deze COI Focus blijkt verder dat de situatie in de Gazastrook begin 2022 betrekkelijk rustig bleef. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april 2022 en van 16 tot 19 juli 2022, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats – de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas – waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ door Israël ervan werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die *“Emerging Dawn”* werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat zij de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza die minder actueel is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing door de adjunct-commissaris terecht als volgt geoordeeld:

“Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade (CGVS p. 9, 13) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Er dient opgemerkt te worden dat onder ‘persoonlijke omstandigheden’ in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U toont bovendien niet aan dat u omwille van persoonlijke omstandigheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster in haar verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het in Gaza aanwezige willekeurig geweld.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN